

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת ויקהל פקודי תשע"ג תהא שנת גאלת עולמים.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מאמר 'סוד החצי'

פרק ל"א.

הפסוקים הקרויים נביא מצני"ה כרקים מאמר 'סוד החצי' עם הוספות חדשות בנוסח אחרונה.

השפע הגשמי בא מצד הגבורה

מצינו בגמרא (ב"ב כה:) "**מצפון זהב יאתה**" זו רוח צפונית שמזלת את הזהב רואים שרוח צפונית שהיא רוח שמאלית שבאה מצד הגבורה מוזילה את הזהב, דעניני העשר והזהב, טמונים בצד צפון, כמו שכתוב (משלי ג, טז) "**בשמאולה עשר וכבוד**", וכן מצינו בגמרא (ב"ב כה:) **הרוצה להעשיר יצפין**. וכן מובא בלק"ת להאריז"ל (וישב ע' קא) **כל המזונות הם מצד הגבורה קו שמאל**. וכן מזון שוקרא **צידה** בגימטריא **חצי** המסמל את השפעת הגבורה. וכן **פרנסה** היא מלשון **פרס** שפרושו **חצי**. וכן נראה דגביר הוא מלשון **גבורה** והוא בגימטריא **גבורה** לרמז שהשפע שלו בא מצד הגבורה. וכן **כספנו** בגימטריא **גבורה**.

וכן מצינו במדרש (ב"ר סג, ה) על הכתוב "**ויעתר** יצחק לה לנכח אשתו", שהוא מלשון עשירות, כמו **עתיר**, שיצחק שפך תפלות בעשר. ורואים שעבודת ה' של יצחק היתה בבחינת עשירות. וכן שמעתי מהרה"ג ר' אליהו נחמני שליט"א ש"**ויעתר**" בגימטריא **תזריע**, כי יצחק התפלל לזכות לזרע. ובארנו במאמר 'צניעות האשה' שמיינ נוקבין שהאשה מזרעת מסמלים את שפע הממון שבא מצד הגבורה. וכן יצחק היה עשיר בגשמיות כמו שכתוב (בראשית כו, יב) "**ויזרע יצחק בארץ ההוא וימצא בשנה ההוא מאה שערים ויברכהו ה'**". וכן מצינו במדרש (ב"ר נג, ז) "**ויקרא אברהם את שם בנו יצחק יצא חק לעולם**". ומבאר ה'העמק דבר' (בראשית כא, ג) שבזכות יצחק באים המזונות שנקראים חק. וכן מובא בספר 'דורשי רשומות' (ע' קלה) שיצחק אבינו בגימטריא **ממון** במלוי האותיות **מ"ם מ"ם נו"ן**. [יצחק אותיות צ'ק חי].

נראה לבאר הטעם שהעשר וההשפעות הגשמיות באים מהשמאל, דענין השמאל הוא לצמצם ולהגביל, לכן ההשפעות הגשמיות שהן השפעות בחינת צמצום היותר גדול, באות על ידי הגבורות שמצמצמות את ההשפעה, וכן מובא ב'שער הפסוקים' להאריז"ל על הגמרא (פסחים קיח.) **קשין מזונותיו של אדם פקריעת ים סוף**. שהפרנסה באה מצד הגבורה שהוא בחינת **קשה**. וכן הכתוב (בראשית מג, ב) "**שברו לנו מעט אכל**" ר"ת **שמאל**.

מְצִינּוֹ בַּגְמָרָא (תענית ח:): **בִּימֵי רַבִּי שְׁמוּאֵל בַּר נַחֲמָנִי הָיָה כְּפָנָא וּמוֹתְנָא, אָמְרֵי הֵיכִי נַעֲבִיד נְבָעֵי רַחֲמֵי אִתְרַתִּי לֹא אַפְשָׁר, אָמַר לְהוּ ר' שְׁמוּאֵל בַּר נַחֲמָנִי נְבָעֵי רַחֲמֵי אַכְפָּנָא, דְּכִי יְהִיב רַחֲמָנָא שׁוּבָעָא לַחֲיֵי הוּא דְיַהֲיִב, דְּכַתִּיב "פּוֹתַח אֵת יָדָךְ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רְצוֹן".** נִרְאָה דַּר' שְׁמוּאֵל רָמַז שֶׁהִשְׁפַּעַת הַפְּרָנְסָה אַף עַל פִּי שְׂבָאָה בְּצַמְצוּם גְּדוֹל וְכוּ', יֵשׁ בְּתוֹכָהּ גַּם הִשְׁפַּעַת חַיִּים שְׂבָאָה מִצַּד הַשְּׂמָאל, דָּאָף עַל פִּי שְׂצַנּוֹר הַחַיִּים שְׂבָא מִצַּד הַשְּׂמָאל מִצַּמְצוּם אֵת הַחַיִּים שִׁיְהִפְכוּ לְדַבְרִים גְּשָׁמִיִּים, עֲדִין יֵשׁ בְּתוֹךְ הַגְּשָׁמִי גַם הִשְׁפַּעַת חַיִּים, שְׁיִוְכְלוּ לְהַנּוֹת מִדְּבָרִים גְּשָׁמִיִּים אִלוּ. וְזֶה שְׂאָמַר ר' שְׁמוּאֵל שְׁיִבְקָשׁוּ עַל הַפְּרָנְסָה, וּמִמִּילָא יִקְבְּלוּ עִם זֶה גַם חַיִּים. וְכֵן מְצִינּוֹ בַּגְמָרָא (פסחים ק"ט). **מִמוֹנֵי שְׁל אָדָם שְׁמַעְמִידוֹ עַל רַגְלָיו.** וְרוֹאִים שְׁבַמְמוֹן יֵשׁ חַיִּים שְׁמַעְמִיד אֵת הָאָדָם עַל רַגְלָיו. וְכֵן מְצִינּוֹ בַּגְמָרָא (קידושין ל:): עַל הַפְּתוּב (קהלת ט, ט) **"רְאֵה חַיִּים"**, שֶׁהוֹלֵךְ עַל אֲמָנוֹת וּפְרָנְסָה שֶׁהֵם נִקְרָאִים חַיִּים. וְכֵן מוּבָא בְּמַהר"ל (נתיבות עולם' נתיב הליצנות פ"ב) **הַמְזוֹנוֹת שְׁלוֹ הוּא חַיּוֹתוֹ וּמְצִיאוֹתוֹ.** וְכֵן מוּבָא בְּחִזְקוֹנִי' (ויקרא כו, ו) שֶׁהִתְבּוֹאָה נוֹתַנְתָּ כַּח לְאָדָם, וְלֹא דוֹקָא עַל יְדֵי אֲכִילָה, כְּמוֹ שְׁכַתוּב (בראשית ד, יב) **"כִּי תַעֲבֹד אֵת הָאֲדָמָה לֹא תִסֹּף תֵּת כֹּחַ לָךְ".** **וְכֵן** שְׁמַעְתִּי קוּשְׂיָא בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' יַעֲקֹב קַמִּינְצְקִי זצ"ל, אִיזוּ בְּרִיָּאָה חֲדָשָׁה בְּרָא ה' בְּמֵאֲמַר הַעֲשִׂירִי (בראשית א, כט) **"וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נֹתַתִּי לָכֶם אֵת כָּל עֵשֶׂב זֶרַע זֶרַע אֲשֶׁר עַל פְּנֵי כָל הָאָרֶץ וְאֵת כָּל הָעֵץ אֲשֶׁר בּוֹ פְרִי עֵץ זֶרַע זֶרַע לָכֶם יִהְיֶה לְאֹכְלָה".** וּמִבְּאֵר שְׁבַרְיָאֵת הַכַּח שְׁבַמְאָכְל, שִׁיְהִיָּה **"לְאֹכְלָה"**, וְיִשְׁבִּיעַ אֵת הָאָדָם הַיָּא בְּרִיָּאָה בְּפָנֵי עֲצָמָה.

מְצִינּוֹ בַּמְדַּרְשׁ (תנחומא תשא ט) **אָמַר רַבִּי מֵאִיר נָטַל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּמִין מְטַבֵּעַ שֶׁל אֵשׁ מִתַּחַת כֶּסֶף הַכְּבוֹד וְהַרְאָה לוֹ לְמֹשֶׁה זֶה יִתְנוּ.** וַיֵּשׁ מִקְשִׁים מִדּוּעַ הַקַּב"ה הֵיךְ צָרִיךְ לְהַרְאוֹת מְטַבֵּעַ שֶׁל אֵשׁ, וְכִי מֹשֶׁה לֹא יוֹדֵעַ מָה הוּא מְטַבֵּעַ, וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ שֶׁה' רָמַז לְמֹשֶׁה שְׁכָל מְטַבֵּעַ גְּשָׁמִי יֵשׁ בְּפָנִימִיּוֹתוֹ מְטַבֵּעַ שֶׁל אֵשׁ רוּחַנִית שֶׁל חַיִּים, וְכַשְׁנוֹתָנִים צְדָקָה כְּמוֹ מַחְצִית הַשֶּׁקֶל, מִתְחַבְּרִים לְאֵשׁ שְׁבַמְטַבֵּעַ. וְכֵן מְצִינּוֹ בַּזֶּהַר (פקודי רכג.) שְׁכַשְׁעִשׂוּ אֵת הַחֹשֶׁבֶן עַל נְדָבוֹת הַמִּשְׁכָּן, וְהָיוּ אוֹמְרִים מִנְדָּבָה פְּלוֹנִית נַעֲשֶׂה כְּלֵי פְלוֹנִי, אֲזַ נְכַנֵּס רוּחַ חַיּוֹנִי בְּאוֹתוֹ כְּלֵי וְנִתְקַיְּם. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ שְׁבַכְךָ הַכְּנִיסוֹ אֵת הָאוֹר אִין סוּף שֶׁהִיָּה בְּמִמוֹן שְׁנַדְבוּ, לְתוֹךְ הַכְּלֵי, וְנִתְקַיְּם הַכְּלֵי בְּשְׁלָמוֹת.

וְכֵן בְּהִשְׁפַּעַת הַיִּסּוּרִים שְׂבָאָה מִצַּד הַגְּבוּרָה שְׁמַצְמַצְמַת אֵת הַחַיִּים בְּאִפְּנֵי שְׁיִבְאוּ יִסּוּרִים עַל הָאָדָם, יֵשׁ בְּהִשְׁפַּעָה זֶה חַיִּים עֲבוּר הָאָדָם, כְּמוּבָא בַּמְדַּרְשׁ (ילקוט ש"א עז) **"הִיָּתָה לִי דְמַעְתִּי לְחֵם יוֹמָם"** מִכָּאֵן אִתְּהָ לְמַד שֶׁהַצָּרָה מְשַׁבַּעַת לְאָדָם וְאִינוֹ מִבְּקֵשׁ לְאָכֹל. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ דְכַשֵּׁם שֶׁהַגְּבוּרָה מְצַמְצַמַת אֵת הַחַיִּים לְדַבְרִים גְּשָׁמִיִּים שְׁמַשְׁבִּיעִים אֵת הָאָדָם, כֵּן הִשְׁפַּעַת הַיִּסּוּרִים שְׂבָאָה מְצַמְצוּם הַגְּבוּרָה, יֵשׁ בָּהּ אֵת תְּכוּנוֹת הַגְּבוּרָה לְהַשְׁבִּיעַ אֵת הָאָדָם. וְכֵן מְצִינּוֹ בַּגְמָרָא (יבמות עא:): שְׁתִּינוּק בֵּן יוֹמוֹ שִׁישׁ לוֹ חוֹלִי, הוּא נָזוֹן מִמֶּנּוּ וְאִינוֹ צָרִיךְ לְמִזוֹן, עַד כְּדֵי כֵּן שְׁיִכּוֹל לְהִתְקַיֵּם מִמֶּנּוּ שְׁמוֹנָה יָמִים לְלֹא מִזוֹן.

מוּבָא בְּלִקוּטֵי מוֹהַר"ן' (ס, א) **דַּע שִׁישׁ שְׁבִילֵי הַתּוֹרָה שִׁישׁ בָּהֶם הַתְּבוּנוֹת גְּדוֹל מְאֹד, שְׂאֵי אַפְשָׁר לְבֹא לְהַתְּבוּנוֹת הַזֹּאת כִּי אִם עַל יְדֵי עֲשִׂירוֹת גְּדוֹל מְאֹד וְכוּ', וְעַל כֵּן מֹשֶׁה וְכָל הַנְּבִיאִים הֵיךְ לָהֶם עֲשִׂירוֹת גְּדוֹל מְאֹד, כְּדֵי לְבֹא עַל יְדוֹ לְהַתְּבוּנוֹת הַזֹּאת, וּמַחְמַת שִׁישׁ בְּהַתּוֹרָה הַתְּבוּנוֹת הַזֹּאת, עַל כֵּן נִקְרָאת הַתּוֹרָה הַזֹּאת הוּן.** רוֹאִים שֶׁעֲשִׂירוֹת נוֹתַנְתָּ לְאָדָם חַיּוֹת רוּחַנִית בְּהִבְנַת הַתּוֹרָה. וְכֵן מוּבָא בְּמַהר"ל (ליקוטים ו) **אָמְרוּ עַל רַבֵּנוּ תָם כְּשֶׁהִיָּה רוּצָה לְרַדֵּת לְתַמְצִית הַהֲלָכָה, הִיָּה נוֹתֵן לְפָנָיו תַּל שֶׁל זְהוּבִים לְשִׁמּוֹחַ בָּהֶם,**

וְלַמַּד בְּכַח. וְכֵן בְּאַרְנוּ בְּמֵאמֶר 'צַדִּיק וְטוֹב לוֹ' שֵׁשׁ מַעֲלָה לְקַבֵּל צְדָקָה מֵעֲשִׂיר שְׁעוֹסֵק בַּתּוֹרָה וּמְקִיָּם מְצוּוֹת, שָׁאזְ חַיִּיּוֹת שְׁבַמְמוֹן יוֹתֵר רוּחַנִיּוֹת וְהָאָדָם יוֹכֵל לְלַמּוֹד תּוֹרָה בְּדַרְגָּה יוֹתֵר גְּבוּהָה. וְכֵן נִרְאָה לְבָאֵר מִדּוּעַ הַקַּב"ה הֵעֲשִׂיר אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמַכַּת דָּם, בְּשִׁלְמָא בְּמַכַּת בְּכוֹרוֹת מוּבָן שֶׁהִיָּה צֶרֶךְ לְקַיֵּם אֶת הַהִבְטָחָה שֶׁיֵּצְאוּ בְּרִכּוּשׁ גָּדוֹל, וּמִדּוּעַ גַּם בְּמַכַּת דָּם, וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ דְּבִזְמַן זֶה הַקַּב"ה הִתְחִיל לְהִרְאוֹת אֶת הָאֱהָבָה הַמִּיְחָדֶת שֶׁלוֹ לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל יוֹתֵר מִהַמְצָרִים, שֶׁהוּא מַכֶּה רַק אֶת הַמְצָרִים. וְהַקַּב"ה רָצָה שְׁגִלּוּי הָאֱהָבָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְבֵא יַחַד עִם חַיִּיּוֹת וְשִׁמְחָה שְׁזוֹרְמִים דֶּרֶךְ הַמְמוֹן הַגִּשְׁמִי.

וְכֵן הַכְּתוּב (ישעי' נה, יב) "כִּי בְשִׁמְחָה תֵּצְאוּ וּבְשִׁלּוֹם תִּיבָלוּן הַהָרִים וְהַגְּבְעוֹת וּפְצַחוּ לְפָנֵיכֶם רְנָה" ס"ת **מְמו"ן**.

מוֹבָא ב' לְקוּטֵי הַש"ס' לְהָאֲרִיז"ל (בְּרִכּוֹת) הַמְזוּזוֹן נִמְשָׁךְ מִחֶסֶד וּמִתְגַּלִּים עַל יְדֵי גְבוּרוֹת, וְכֵן מוֹבָא ב' פְּרִי עֵץ חַיִּים' לְהָאֲרִיז"ל (הַעֲמִידָה ע' רנ"ג) שֶׁבְּרַכַּת 'בְּרַךְ עָלֵינוּ' שֶׁמְשַׁפְּיעָה אֶת הַפְּרִנְסָה הִיא כְּנֶגֶד סְפִירַת הַנְּצִחַת הַמְּסַמְלֶת אֶת צַד הַיְמִינִי. נִרְאָה דְּלִכּוֹן אֲבֵרְהֶם שֶׁהוּא בְּחִינַת חֶסֶד הַבֵּיא אֶת יְצִחֵק שֶׁהוּא בְּחִינַת גְּבוּרוֹת לְעוֹלָם, לְסַמֵּל שֶׁהַגְּבוּרוֹת שֶׁרָשָׁם מִהַחֶסֶד הַגְּמוּר שָׁבָא מֵאֲבֵרְהֶם. וְכִפִּי שֶׁבְּאֲרָנוּ לְעִיל שֶׁהַשְּׁפָעַת הַחֶסֶדִים יוֹצֵאת דֶּרֶךְ הַגְּבוּרוֹת. וְכֵן בְּאֲרָנוּ לְעִיל שֶׁיְצַחֵק נוֹלַד **בְּחִצּוֹת הַיּוֹם**, בְּזִמְנֵן שֶׁהַחֶסֶד מִתְחִיל לְהַשְׁפִּיעַ דֶּרֶךְ הַגְּבוּרוֹת, דִּיְצַחֵק הוּא הַצְּנוּר שֶׁמְשַׁפְּיעַ אֶת הַחֶסֶדִים לְצַד הַקְּדוּשָׁה.

וְכֵן יְצַחֵק נוֹלַד בְּפֶסַח לְפִי כָּל הַשִּׁיטוֹת בְּגִמְרָא (ר"ה י:), וְלִשְׁיטָה אַחַת גַּם נִפְטָר בְּפֶסַח. וּמְצִינוּ בְּזִהָר (הַשְּׁמִטוֹת רס"א:) שֶׁפֶסַח הוּא זְמַן שְׁלִיטַת הַיְמִינִי. נִרְאָה דְּכִינּוֹן שֶׁשְׁלִיטָה מְעוֹרְרַת רְצוֹן לְחֹדֵר אֶת הַצַּד הַנִּגְדִי שֶׁיִּפְעַל לְפִי רְצוֹן הַשׁוֹלֵט, לְכֵן בְּפֶסַח שָׁאזְ הַיְמִינִי שׁוֹלֵט וְגוֹבֵר, הוּא מְשַׁפְּיעַ אֶת הַחֶסֶד הַיּוֹתֵר גָּדוֹל וּמוֹלִיד אֶת יְצַחֵק שֶׁיִּשְׁפָּיעַ אֶת הַשְּׁפָעַת הַגְּבוּרוֹת. וְכֵן הַמְּלָאכִים בְּשָׂרוֹ לְאֲבֵרְהֶם עַל לְדַת יְצַחֵק בְּפֶסַח, שְׁנֵה קִדְּם הַלְּדָה. (עֵין ב' דַּעַת זְקֵנִים' בְּרַאשִׁית יח, יד). וְכֵן מְצִינוּ בְּמִדְרָשׁ (יִלְקוּט בְּרַאשִׁית עו) שֶׁהַהִבְטָחָה לְאֲבֵרְהֶם בְּבְרִית בֵּין הַבְּתָרִים שְׁלִשִׁים שְׁנֵה קוֹדְּם לְדַת יְצַחֵק, "הַבֵּט נָא הַשְּׁמִימָה וְסִפֵּר הַכּוֹכָבִים כֹּה יִהְיֶה זְרַעְךָ", הִיְתָה בְּלִיל פֶּסַח. וְכֵן מְצִינוּ אֶצֶל אֲבֵרְהֶם וְיְצַחֵק שֶׁשְּׁמְרוּ אֶת חַג הַפֶּסַח. כְּמוֹבָא ב' טוֹר' (א"ח תי"ז) פֶּסַח כְּנֶגֶד אֲבֵרְהֶם דְּכְתִיב "לוֹשִׁי וְעֲשִׂי עֲגוֹת". וְכֵן אֶצֶל יְצַחֵק מְצִינוּ בְּרִש"י (בְּרַאשִׁית כז, ט) שֶׁאֶכֶל קֶרֶבֶן פֶּסַח. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ שֶׁהַסוּד שֶׁל פֶּסַח הוּא סוּד הַחֲבוּר שֶׁל אֲבֵרְהֶם לְיְצַחֵק. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפֵּר 'לְקוּטֵי לְוִי יְצַחֵק' שֶׁהֲר"ת שֶׁל פֶּסַח מְצָה מְרוּר כּוֹסוֹת, בְּגִימְטְרִיא **ק"פ** כְּמִנְיָן שְׁנוֹת חַיִּי יְצַחֵק.

וְעוֹד נִרְאָה לְבָאֵר שֶׁלְקִרְאֵת פֶּסַח כְּשֶׁהַיְמִינִי שׁוֹלֵט, הוּא חוֹדֵר אֶת הַצַּד הַנִּגְדִי לְהַשְׁפִּיעַ פְּרִנְסָה, וְעוֹסְקִים בְּנִקְיוֹן גִּשְׁמִי שֶׁהוּא סְגֻלָּה לְפְרִנְסָה כְּדִלְקַמּוֹן, וְלִכּוֹן מְצִינוּ בְּגִמְרָא (פְּסַחִים קיח.) שֶׁבְּלִיל פֶּסַח הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שִׁיּוֹשֵׁב בְּרוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם מַחֲלֵק מְזוֹנוֹת לְכָל בְּרִיָּה. דְּפֶסַח הוּא זְמַן הַהַשְׁפָּעָה בְּפִעַל שְׁבָאָה בְּזִכּוֹת שֶׁהַחֶסֶד שׁוֹלֵט. וּבַחֲדָשׁ תִּשְׁרִי כְּשֶׁהַגְּבוּרָה שׁוֹלֵטָת, זֶה זְמַן שֶׁל שִׁרְשׁ הַהַשְׁפָּעָה לְכָל הַשְּׁנָה, הַכְּנָה לְחֻלְקָה בְּפִעַל שְׁתַּבֵּא בְּנִיסוֹן. וְהַגְּבוּרָה חוֹדְרַת אֶת הַצַּד הַנִּגְדִי לְעֶסֶק בְּנִקְיוֹן רוּחַנִי לְסַלֵּק הַעֲוֹנוֹת, וְזֶה נַעֲשֶׂה דֶּרֶךְ מִדַּת הַגְּבוּרָה, אֵיזָהוּ גְבוּרָה הַכּוֹבֵשׁ אֶת יְצָרוֹ, כְּדִי שִׁיִּזְכּוּ בְּדִין בְּלִי קְטְרוּג, וְלֹא רַק בְּחֶסֶד. וְכֵן מוֹבָא בְּשֵׁם הַר"ק מְבַרְדִּיטְשׁוּב שֶׁאוֹתָם מְלָאכִים שְׁנֹבְרָאִים מִתְקִיעַת שׁוֹפָר [נִקְיוֹן רוּחַנִי], נִבְרָאִים מֵעֲבוֹדוֹת הַנִּקְיוֹן הַגִּשְׁמִי שֶׁמְנַקִּים לְכַבּוֹד פֶּסַח.

וְכֵן מוֹבָא ב' טוֹר' (א"ח תי"ז) שֶׁפֶסַח כְּנֶגֶד אֲבֵרְהֶם. וְכֵן בְּסְפִירַת הַעֵמֶר בְּשַׁבּוּעַ שֶׁל פֶּסַח מִתְקַנְיָם אֶת מִדַּת הַחֶסֶד. דְּגֵאֲלַת פֶּסַח הִיא גֵאֲלָה שְׁבָאָה בְּאֲתַעְרוּתָא דְּלַעֲלָא, בְּזִמְנֵן שֶׁבְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיוּ שְׁקוּעִים בְּמ"ט שְׁעָרֵי טְמֵאָה, וּמִצַּד הַדִּין לֹא הָיָה מְקוֹם לְגֵאֲלָה, וַיִּצְיֵאת מְצָרִים בָּאָה מִצַּד הַחֶסֶד שְׁגוּאֵל אֶפְלוֹ שְׁלֹא רְאוּיִים. וְכֵן מְצִינוּ בְּזִהָר (תִּיקוּנִים ג.) שֶׁי"ד בְּנִיסוֹן הוּא בְּחִינַת יָד יְמִין שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְכֵן מוֹבָא ב' פְּרִי עֵץ חַיִּים' לְהָאֲרִיז"ל (רַאשׁ חֲדָשׁ ע' תנ"ט) שֶׁבַחֲדָשׁ נִיסוֹן שׁוֹלֵט הַמְּלָאךְ

מיכאל שהוא מלאך החסד. וכן מובא בספר 'אסרי לגפן' (פסח ע' צט) בשם ספר 'קהלת יעקב' שפסח בגימטריא חסד דחסד, וכן מובא שם (ע' י) בשם המהר"ל ששבת הגדול נקראת גדול על שם מדת הגדלה והחסד שמתחילה להשפיע בזמן זה. וכן מזכירים בהפטרות שבת הגדול את הכתוב המרמז על מדת החסד שאינה אומרת די, (מלאכי ג, י) "והריקתי לכם ברכה עד בלי די". וכן מובא ב'הגדה של פסח' וכל המרבה לספר ביציאת מצרים הרי זה משבח, וענין הרבוי והאריכות שזכים למדת החסד. וכן בקריאת התורה בימי חול המועד פסח, הקריאות ארכות, לעמת חול המועד סכות שהקריאות קצרות. וכן מובא ב'שער הכוונות' להאריז"ל (ראש חודש ח"ב ע' קטו) שפסח הוא זמן של השפעת הנצח. וכן פסח בגימטריא נצח המסמל את צד הימין. וכן בפסח קורין מגלת שיר השירים המדברת על האהבה הגדולה שישנה בין הקב"ה לעם ישראל. ואהבה היא חסד. ולכן קורין שיר השירים גם בליל פסח, שאז מתגלה האהבה הגדולה.

וכן תחלת ההגדה בליל פסח היא **כל דכפין ייתי ויכול**, המרמזת על מדת החסד שנותנת בלי חשבון ובלי בדיקה לכל דכפין, כמו שרואים אצל אברהם שפתח את ביתו לכל דכפין.

וכן בליל פסח הציל אברהם את לוט במלחמת המלכים, כמובא ב'פרקי דרבי אליעזר' (כז), והיה זה לצדך הלדת נשמת דוד המלך שיוצא מלוט, כדבארנו במאמר 'תכלית ספורי לוט בתורה'. ודוד המלך הוא משרש יצחק מהשמואל דקדשה, כמובא בזהר (וישלה קסח); ודוד משפיע את השפעת הפרנסה לישראל כדבארנו במאמר 'השלחן פה'. וגם כאן רואים שבלייל פסח דאג אברהם להביא לעולם את השמואל דקדשה, וכן הצלת לוט מסדום הייתה בפסח, כמובא ברש"י (בראשית יט, ג) שלוט אפה מצות למלאכים כי זה היה פסח. ובאותו זמן היה המעשה של לוט עם בנותיו שמשם יצא שרש דוד. וזה היה שנה לפני לדת יצחק שהרי המלאכים אמרו לאברהם קדם הפיכת סדום "כעת חיה ולשרה בן", וכן רואים שהתורה הסמיכה את פרשת לוט עם בנותיו לפרשת לדת יצחק. וכן הזווג של בעז ורות לצדך הלדת דוד המלך, התחיל בפסח כמובא בכתוב (רות ב, כב) "והמה באו בית לחם בתחלת קציר שעורים". וכפי שמצינו במדרש שרות ונעמי יצאו משדי מואב בתחלת פסח, (רות רבה ג, ו) "ותלכנה שתיהן" אמר רבי שמואל בר' סימון אותו היום קציר העמר היה.

וכן לוי בן יעקב המסמל את מדת הגבורה נולד בפסח, כמובא במדרש (ילקוט שמות קסב). וכן ברפת יצחק ליעקב שהיתה ברפת צד הגבורה היתה בערב פסח כמובא ב'פרקי דרבי אליעזר' (לב). דבזמן שליטת הימין הוא דואג שהשמואל ישפיע את הברכה היותר גדולה ברכתו של יצחק. וכן בארנו ב'מאמרי הבכורה' שברפת יצחק ליעקב התחילה במכירת הבכורה של עשו ליעקב. ומובא ב'פרי מגדים' (או"ח תעו) שמכירת הבכורה של עשו היתה בערב פסח. וכן נצ"ח המסמל את צד הימין מרמז בכתוב (בראשית כז, ט) "לך נא אל הצאן וקח לי משם שני גדי עזים" בדלוג ה' אותיות.

מצינו במשנה (ר"ה יז) שבפסח נדונין על התבואה ובברטנורא שם מבאר שבפסח משפיעים את שפע התבואה לעולם. ומבאר לדברינו דזה הזמן שהימין משפיע את התבואה והפרנסה דרך יצחק. וכן החטה עצמה מסמלת את ספירת החסד. כפי שמצינו בזהר (תיקונים טט). ששבעה מינים הם כנגד ספירות חסד עד מלכות, וחטה היא כנגד חסד. וכן מצינו בגמרא (פסחים קיח.) שבלייל פסח אומרים הלל הגדול בגלל שהלל הגדול מדבר על הקדוש ברוך הוא שיושב ברומו של עולם ומחלק מזונות לכל בריה. וכן הלל הגדול מסמל את מדת החסד של ה' שזן את העולם גם קודם

מתן תורה כשלא היו ראויים ממדת חסדו. ורואים שליל פסח מתקשר עם השפעת הפרנסה מצד החסד, וזה נעשה דרך החסד שבגבורה כדבארנו. וכן הלל הגדול, מרמז על מדת הגדלה שהיא מדת החסד.

וכן הבל המסמל את מדת החסד הביא את קרבנו **"מבכרות צאנו ומחלבהו"** בליל הפסח, כמובא ב'פרקי דרבי אליעזר' (כא), דבזמן זה הימין משפיע את הגשמיות בשפע. וכן עשירותו של אברהם אבינו התחילה בליל פסח, דמצינו ב'פרקי דרבי אליעזר' (כו) ששרה נלקחה לפרעה בליל פסח, וה' הכה אותו בנגעים גדולים, וכתוצאה מזה פרעה העשיר את אברהם, כמובא בכתוב (בראשית יג, ב) **"ואברהם נבד מאד במקנה בכסף ובזהב"** ועין שם ברש"י שבחזרתו פרע הקפותיו, וכן מובא בשם האדמו"ר מאלקסנדר זצ"ל **"שלחם עני בגימטריא חסד אל כל היום"**. וכן מובא ב'חיד"א' (נחל קדומים' פ' וירא) בשם רבנו אפרים שפסח בגימטריא **קמח**. דזה הזמן שמשפיעים את הקמח לעולם. וכן תפלת טל שמתפללים בפסח מדברת על פרנסה, וכן **מצה** בגימטריא **ממון**. וכן הכתוב המדבר על חג הפסח (שמות יב, יד) **"והיה היום הזה לכם לזכרון וחתם אתו"** ס"ת **ממון**, וכן הכתוב (שם כא) **"ויקחו לכם צאן למשפחתיכם"** ס"ת **ממון**. **נראה** דלכן ה' צוה את מצות תפלין ביציאת מצרים, דכשם שחג המצות הוא חסד שמשפיע את הפרנסה דרך הגבורות, כך תפלין שרשם מאבא שהוא בחינת חסד, כמובא ב'פרי עץ חיים' להאריז"ל (תפלין ח"א ע' צא), ומשפיעים את שפע הפרנסה דרך הגבורות, כדבארנו במאמר 'חשמל ציית', וכן **"חג המצות הזה"** בגימטריא **תפלין**. וכן מובא בשפת אמת' (ר"ה תרמ"ד) שפסח הוא בחינת מצות תפלין, בחינת זרוע הנטויה. וכן מצות תפלין ומצות אכילת קרבן פסח הן שתי מצוות שאין מחנכים בהן את הקטנים. עין בהערות בש"ס שוטנשטיין סוף פרק לולב הגזול. וכן מובא בספר 'פרי חיים' (קאמרנא פרשת בא) שאות ש"ן שבתפלין שיש לה ג' ראשים, מרמזת על פסח מצה ומרור. ואות ש"ן שבתפלין שיש לה ד' ראשים, מרמזת על ד' כוסות. וכן מובא בסדור 'אוצר התפלות' בשם הגרי"ל דיסקין זצ"ל שבני ישראל הכינו תפלין ביציאת מצרים, מהעור והגידים של הקרבן פסח, ועל זה נאמר **"קרנ עמם מעבירים"**, שהניחו תפלין ביציאת מצרים. ורואים שמצות תפלין היתה חלק ממצות קרבן פסח.

וכן המן נתלה בפסח כמובא במדרש (אסתר י, ח), ומצינו בזהר חדש (תיקונים קמח:) שהנצחון על המן היה על ידי ספירת הנצח. וכן מצינו בגמרא (מגילה יג:) שהמן אמר לאחשורוש שעם ישראל משתמטים ממלאכה בטענת **שבת היום פסח היום**, ורואים שהמן הזכיר רק את חג הפסח, דחג זה הפריע לו באפן מיחד. וכן **נצ"ח** מרמז בכתוב (שמות יב טו) **"כל אכל חמץ ונכרתה"** בדלוג הפוך של שתי אותיות, דמי שאוכל חמץ בפסח פוגם במדת הנצח השולטת בפסח, וכן הכתוב (שמות כג, טו) **"חדש האביב כי בו יצאת ממצרים"** ר"ת **מכבי**, שזה בגימטריא **חסד**, ומסמל את מדת החסד כמובא בזהר חדש (תיקונים קטו).

הוספות לגליון הושענה רבה

ההבדל בין ציון לירושלים, והקשר בין אותו האיש וליל ניטל לחרבן בית המקדש.

וכן השתלשל שם ראש הנוצרים **אפיפיור** בגימטריא **שפ"ו** [ישוע]. וכן בתוך אינקוויזיציה יש אותיות **ציון ק'** דאות ק' מסמלת את הנחש. והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א **שנותיקן** אותיות **קינות**. והוסיף הרה"ג ר' שלמה רייסקין שליט"א שפרסם לאחרונה שהאפיפיור הנוכחי שהוא גרמני נאצי, ששרת בצעירותו בצבא הנאצי, עומד לפרש מתפקידו ב"ט באדר תשע"ג. ושמו המקורי היה **יוזף**. המרמז על הקשר שלו לקלפה ששיכת לתקופת

משיח בן יוסף. וכינון שהתקופה מסתיימת, גם תפקידו הסתיים. והוסיף הרה"ג ר' ציון סיבוני שליט"א ששמו **בנדיקטוס בגימטריא עמלק**. והוסיף הרה"ג ר' י' ו' שליט"א ש"ט **באדר תשע"ג** יוצא בערב שבת פרשת פרה, בה אנו נטהרים מטמאת מת, הרומזת לסוף של אותו האיש. "וכי יהיה באיש חטא משפט מות והומת ותלית אותו על עץ" ובתרגום שם "ותצלוב יתה על צליבא". וכן המשך הכתוב שם "קללת אלהים תלוי", מרמז על הקללה המתממרת להיות אלקים. ומקלפה זו נטהרים על ידי פרה אדמה שהיא כנגד קלפת אדום, שהיא קלפת הנצרות ורומי, ואז זוכים להפטרת פרשת פרה "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טמאותיכם ומכל גלוליכם אטהר אתכם", שהיא הכנה לליל פסח ולגאולה השלמה, שאז נתלה אותו האיש. וכן מובא ברמח"ל (סוף אוצרות רמח"ל) שפרה אדמה היא התקון לקלפת הנצרות. ומה שהנוצרים גזרו לשרף את התלמוד, זה היה משום שאין פרה אדמה. דשרפת פרה אדמה היא סוד שהשכינה כביכול מוסרת את עצמה לשרפה עבור בני ישראל, כמו שרפת בית המקדש שכלה חמתו על עצים ואבנים. וכשאין פרה אדמה גזרו הנוצרים לשרף את התלמוד.

מובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (פ' חוקת ע' רנד) ענין חטא משה רבנו עליו השלום שחטא בסלע, הוא ממש חטא אדם הראשון שגזר קדם שבת, וגרם להזדוג יסוד דקטנות וכו', וכן ממש חטא בענין הכאת הסלע במטה, שהוא יסוד דקטנות, והנה ארז"ל שטפטף דם בסוד דם בתולים. ובא חטא הדם מצד מטהו מה שנהפך לנחש, והוא סבת יציאת הדם פי שד"י וד"ם גימטריא נחש. רואים שחטא מי מריבה היה ביסוד שבמלכות, שהוא בסוד שם שד"י יחד עם דם כדלעיל, וטפטף דם בסוד דם בתולים, ונהפך המטה לנחש באותה בחינה של חטא אדם הראשון. וכפי שבארנו לעיל שהיסוד שבמלכות הוא בבחינת מטה האלהים שנהפך לנחש, "מטה עזן ישלח ה' מציון". על פי זה נראה לבאר מדוע התורה מציגת שלש פעמים את חטא מי מריבה יחד עם מדבר צן. ככתוב (במדבר כז, יד) "כאשר מריתם פי במדבר צן במריבת העדה להקדישני במים לעיניהם הם מי מריבת קדש מדבר צן". וכן (דברים לב, נא) "על אשר מעלתם בי בתוך בני ישראל במי מריבת קדש מדבר צן על אשר לא קדשתם אותי בתוך בני ישראל". ד"מדבר צן" בגימטריא שפ"ו שהוא המספר של דוד בן ישי שמסמל את נקדת ציון ששם היה החטא. וכן "צן" מרמז על ציון. וכן מדבר צן נמצא בגבול ארץ ישראל וארץ אדום, כמו שכתוב (במדבר לד, ג) "והיה לכם פאת נגב ממדבר צן על ידי אדום". ומבאר רש"י "ממדבר צן" אשר אצל אדום מתחלת מקצוע דרומית מזרחית של ארץ תשעת המטות. כיצד שלש ארצות יושבות בדרומה של ארץ ישראל זו אצל זו, קצת ארץ מצרים, וארץ אדום פלה, וארץ מואב פלה. וגבול אדום וארץ ישראל במדבר צן, מסמל את היסוד שבמלכות שדוד ועשו נפגשים בו. וכן מדבר צן היה בנחלת יהודה השבט של דוד, כמו שכתוב (יהושע טו, א) "ויהי הגורל למטה בני יהודה למשפחתם אל גבול אדום מדבר צן נגבה מקצה תימן". מצינו בזהר (השמטות לס' שמות רעב). שבה שמשה עשה נחש נחשת הוא תקן באפן חלקי את חטא המטה במי מריבה. נראה לבאר דמצינו שהיסוד שבמלכות נקרא נחשת, (יחזקאל טז, לו) "כה אמר אדני ה' יעו השפך נחשתך ותגלה ערותך בתזוניתך". וכן בארנו במאמר 'חשמל חטא' שנחש הנחשת הוא נחש קדוש, והוא השרש של הנחש בקדשה, בסוד המשיח שהוא בגימטריא נחש. לכן משה התחיל לתקן את חטא מי מריבה שפגם את היסוד שבמלכות עם נחש הנחשת, כי נחש הנחשת סמל את צד הקדשה שביסוד שבמלכות, בבחינת משיח שממנו שרש הנחש.

הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב

ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן.

בארנו במאמר שלפי חז"ל לא מונים את השבוע של בריאת העולם כשנה שלמה, ולפי זה שנת תשע"ג היא שנת תשע"ב האמתית. וכל הרמזים על שנת תשע"ב תקפים גם לגבי

שנת תשע"ג.

מצינו במדרש (תהילים ז) התחיל צונח, "עד אנה ה' שונעתי ולא תשמע". ענהו הקב"ה ואמר לו, בן תורה אתה ולא עם הארץ, כתב לך בלוח אחד אל"ף ב"ת, ואחר כך תאמר הודיעני את הקץ. וכן הוא אומר, "ויענני ויאמר כתוב חזון ובאר על הלחות". וכן הוא אומר, "כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה". רואים שחבוק שואל את ה' "עד מתי", וה' עונה לו שיקח לוח ויכתב עליו את האל"ף ב"ת במלון וידע את הקץ. ויש פאן רמז נפלא, אם נכתב את כל הכ"ב אותיות בפשוטם ובמלון. א' ב' ג' ד' ה' ו' ז' ח' ט' י' כ' ל' מ' נ' ס' ע' פ' צ' ק' ר' ש' ת'. אל"ף ב"ת גימ'ל דל"ת ה"י ו"ו ז"ן ח"ת ט"ת יו"ד כ"ף למ"ד מ"ם נו"ן סמ"ך ע"ן פ"י צד"י קו"ף ר"ש ש"ן ת"ו. בגימטריא 5772. והוסיף הרה"ג ר' דוד כץ שליט"א שהמלוי באותיות ה"י ו"ו ח"ת ט"ת פ"י צד"י ת"ו הוא ב"וד"ן לרמז על שם ע"ב שהוא בסוד יוד"ן, והוא גם המלוי המירבי ביותר, בבחינת קץ האחרון. והוסיף הרה"ג ר' ציון סיבוני שליט"א שסכום הספרות של 5772, $5+7+7+2$ עולה כמנן כ"ב אותיות. והוסיף הרמ"ז שליט"א שהפסוק היחיד בתנ"ך שיש בו את כל הכ"ב אותיות כולל אותיות מנצפך, הוא הפסוק שמדבר על מלחמת גוג ומגוג, (צפניה ג, ח) "לכן חפו לי נאם הוי"ה ליום קומי לעד פי משפטי לאסף גוים לקבצי ממלכות לשפך עליהם זעמי כל חרון אפי פי באש קנאתי תאכל כל הארץ". ומיד אחר כך מזכיר הפסוק את חשיבות לשון הקדש. שבה יש כ"ב אותיות. "כי אז אהפך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם הוי"ה". כפי שמבאר ה'באר משה'. וכעין זה מובא במדרש פליאה (הובא בספר 'תפארת משה' עמוד ק"ל) שאל חבוק את הקב"ה עד מתי קץ הפלאות, אמר לו עד שתכתב אל"ף בלוח. ואם נחשב אל"ף ל"ח במלוי האותיות אל"ף למ"ד פ"ה למ"ד וא"ו ח"ת. יוצא בגימטריא תשע"ה.

מצינו במדרש שהגאולה תהיה דרך גרות המרמזים על אור התורה, (פסיקתא רבתי ח) אמר רבי ברכיה הפהו בי רבי אחפש את ירושלים בגרות, מוציא אני אותה לחפשי, למה הכתבתי בתורה "כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבד ובשביעית יצא לחפשי", הוי "אחפש ירושלים בגרות". היינו שהלשון "אחפש את ירושלים בגרות", היא מלשון "יצא לחפשי", המרמזת על הגאולה. וכן תשע"ב מרמזת בכתוב שהמדרש מזכיר על הגאולה (שמות כא, כב), "ובשבעת יצא לחפשי חנם", וכן מובא בחזקוני שם, "שש שנים יעבד", רמז לשש מלכיות ששעבדו בישראל, מצרים, אשור, בבל, מדי, יון, אדום. משם ואילך ובשבעת יצא לחפשי. וכן הכתוב "כי תקנה עבד עברי שש שנים" בגימטריא 1943 מספר השנים מחרבן בית שני עד תשע"א. ואחר כך "ובשבעת יצא לחפשי" בתשע"ב. וכן עבד עברי בגימטריא משיח. והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א שקץ ע"ב נרמז בעבד עברי. וכן בן דוד נרמז בעבד.

מובא ברש"י (בראשית כה, כג) כשזה קם זה נופל וכו', לא נתמלאה צור אלא מחרבנה של ירושלים. ולפי זה נראה לבאר שהקריסה הכלכלית הגדולה של אמות העולם שבעקבותיה תבא התקומה הגדולה של הגאולה, תתחיל דוקא מקלפת יון, שהיא הקלפה שמלבישה על היסוד דקדשה שמפיע לציון, [צ' יון] ולפני שמתגלים החסדים של הגאולה

ביסוד דקדושה להשפיע לציון, הקב"ה יפיל את ינו, שהיא ציון דקלפה, ואז ציון דקדושה תוכל לעלות. וכן כתוב (זכריה ט, יג) **"כי דרכתי לי יהודה קשת מלאתי אפנים ועוררתי בנין ציון על בנין ינו ושמתין כחרב גבור",** ורואים שציון וינו הן זה לעמת זה. והוסיף הרה"ג ר' ציון סיבוני שליט"א ש**"בנין ציון"** בגימטריא **רחל** המסמלת את ספירת המלכות, ו**"בנין ינו"** בגימטריא **פסח** זמן הגאולה.

רואים מהפסוקים בסוף דניאל שארבעים וחמש שנה קודם הקץ יקרו דברים בנוגע למקום המקדש. כמובא שם (יב, יא) **"ומעת הוסר התמיד ולתת שקוץ שמים ימים אלוף מאתים ותשעים: אשרי המחכה ויגיע לימים אלוף שלש מאות שלשים וחמשה: ואתה לך לקץ ותנוח ותעמד לגרלך לקץ הימין".** ואם הקץ הוא שנת תשע"ב יוצא שארבעים וחמש שנה קודם היא שנת תשכ"ז שהיתה מלחמת ששת הימים בה זכה עם ישראל לנסים גדולים וחרו להתפלל בכתל המערבי. ואם נחשב עוד 1290 שנה אחרנית כדברי הנביא, נגיע לתקופה בה הקימו את ה**"שקוץ שמים"** על מקום המקדש. זה ברור שהשקוץ שומם הפונה לשקוץ של הישמעאלים, כמובא בספר 'לבנת הספיר' (ח"ב על הזהר וארא דף לב) שישמעאל שולטים במקום המקדש 1290 שנה, שזה קרוב ל"ג מאות שנים, כשכר על הברית שישמעאל עשה בגיל י"ג. וכן מובא ברש"י (דניאל יב, ח) שהנבואה הזאת היא הסבר לנבואה של "עדן ועדנין ופלג עדן", וה'אבן עזרא' (שם ז, יח) מבאר את הנבואה של "עדן ועדנין ופלג עדן" על מלכות ישמעאל. וכן מובא ב'פרקי דרבי אליעזר' (פרק ל) שבני ישמעאל עתידין לבנות בנין במקום המקדש באחרית הימים. וכתבו לי שהשקוץ שומם הוקם במקום המקדש קצת לפני שנת 679 למנינם, ולא יודעים בדיוק מתי. ושנת 677 למנינם מתחברת לפי החשבון לקץ של תשע"ב. וכתב לי הרב שוורץ שליט"א מונתניה שהיה שקוץ שהוקם בשנת ד' אלפים שצ"ז כמובא ב'סדר הדורות', אבל היתה תקופה של 82 שנה שהנוצרים כבשו את המקום, ובטלו את השקוץ של הישמעאלים, כמובא ב'ישועות משיחו' לאברבנאל ח"א, ולפי זה שוב מסתים החשבון של 1335 שנה בתשע"ב. וכן שמעתי שהכתוב (בדניאל ט, כז) הוא בלשון רבים **"שקוצים משמים"** לרמז על שני השקוצים שיש במקום המקדש. וכן **"שקוצים"** בגימטריא שמות השקוצים **אל אקצא ועומאר.** וכן שנת ה'תשע"ב במלוי האותיות ה"י תי"ו שי"ן עי"ן ב"ת עם שתי המלים בגימטריא 1335. וכן **"מחלת בת ישמעאל"** עם המלים והכולל בגימטריא 1335. דמחלת בת ישמעאל שנשאה לעשו, היא החבור של עשו וישמעאל, בסוד חבור שור וחמור ששם שרש החרבן. וזה יסתים לאחר 1335 שנה. כשיתחברו שני המשיחים שהם השור והחמור דקדושה, כפי שהבאנו לעיל **ששור וחמור עם האותיות והתבות והכולל בגימטריא ה'תשע"ב.** דשנה זו היא סוד חבור שני המשיחין, יסוד ומלכות.

וכן שמעתי מיהודי ששמע מנכדו של הרב מנדל זצ"ל מבני ברק שהרב מנדל אמר אחרי מלחמת ששת הימים, שצריך לחכות עוד 45 שנה לביאת המשיח, בגלל הפסוקים בסוף דניאל. ועוד אמר בשמו שאמר לפני עשרות שנים שקודם ביאת המשיח יעמד כושי בנשיאות ארה"ב. וכן כתבו לי שלפני מלחמת ששת הימים היו לראשונה בארץ ישראל שש מאות אלוף גברים שהיו בני למעלה מעשרים שנה. וכיום אומרים שיש כמנין הזה, שהם שומרי תורה ומצוות. ומצינו במדרש (ילקוט הושע תקיח) **מה יציאתם ממצרים בששים רבוא, וכניסתן לארץ בששים רבוא, כן לימות המשיח בששים רבוא.** ובספר 'קול התור' (פ"ה) מובא בשם הגר"א שבביאת המשיח יהיו ששים רבוא באזור שנקרא שערי ירושלים, ברדיוס של 27 אלוף אמה סביב העיר העתיקה, [13.5 קילומטר] וזה כולל אזור מעלה אדומים גבעת זאב וכו'. ונרמז בכתוב (ישעי' ב, ה) **"בית יעקב לכו ונלכה באור הוי"ה".** הר"ת של הפסוק בגימטריא 60, המלה **"באור"**, אותיות **רבוא.** האותיות השניות בגימטריא **ציון,** והס"ת בגימטריא **לב ירושלים.** ומבאר הגר"א שרמזו כאן כשהיו

60 רבוא בציון בלב ירושלים, יבא משיח. וכן מצינו בזהר (הקדמה א): "ירושלים הבנויה כעיר שחברה לה". הכי אומינא לך דלא איעול אנה לעילא עד דיעלון בן אכלוסך לתתא. רואים שה' נשבע שלא יכנס בירושלים של מעלה, עד שיכנסו אוכלסא, [ששים רבוא] בירושלים של מטה. והוסיף הרה"ג ר' לייבל דנידוביץ שליט"א שבאמת רואים שבנו גדר הפרדה כמו חומה סביב כל השכונות החדשות של ירושלים כולל מעלה אדומים וגבעת זאב, וזה מכליל את כל מה שבפנים לעיר אחת מקפת חומה. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שהכתוב (ישעי' ט, כב) "בעתה אחישנה" עם האותיות בגימטריא בששים רבוא. והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א שיש רמז בכתוב שה' אמר לאברהם בברית בין הבתרים על הגאלה. (בראשית טו, טז) "ודור רביעי ישובו הנה כי לא שלם עון האמרי עד הנה". בגימטריא ששים. וכן "ודור רביעי ישובו" מרמז על הגאלה מהגלות הרביעית. וכן "האמרי" עם האותיות בגימטריא אינן.

מצינו בגמרא (ר"ה יא.) **בניסן נגאלו ובניסן עתידין ליגאל**. והשאלה הגדולה שכלם שואלים: באיזה ניסן נזכה לך. ויש לנו כלל בכתבי האריז"ל שאם אנחנו רוצים לדעת את נקדת החבור של שני דברים, עושים הכאה ביניהם; היינו מכפילים אחד בשני, והמספר שיוצא הוא נקדת החבור ביניהם. ויש כאן רמז נפלא עד מאד: אם נעשה הכאה, של 'פסח' ו'גאלה', כפי שכתוב בתורה גאלה בלי ו'. היינו נכפיל פסח פעמים גאלה, כדי לדעת מתי הם מתחברים, נקבל 5772. יראו עינינו וישמח לבנו בקרוב ברחמים אמן. ובזהר (פנחס רמט.) מבאר באריכות את ענין הלדה בב' שנים, ומשמע שם בכמה מקומות שעקר נקדת הלדה של ב' משיחין היא ב"ד בניסן. וכן יד' ניסן בגימטריא "פקד". ומובא ב'אור החיים' (שמות ג, טז) שהלשון "פקד" בכתוב שם, מרמז על הגאלה העתידה. וכן יד' ניסן בא אחרי ק"ץ ימים מתחלת השנה. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שניסן בגימטריא יוסף דוד, המסמלים חבור ב' משיחיים. וכן נבאר ששנת תשע"ב היא נקדת החבור בין ב' משיחין בתהליך של מאה שנה, ולכן משיח בן אפרים ויהודה בגימטריא ה'תשע"ב. וכן מובא בשם הג"ר בניהו שמואלי שליט"א שאמר על נפילת אמות ישמעאל בשנים האחרונות, שהשתלשל בגשמיות השם האבי הערבי, ומשמם מרמזים לנו על הגאלה שהיא בסוד פסח שנקרא חג האביב. וכן האביב הערבי התחיל בניסן תשע"א שאז התחילו השנתים של לדת משיח לפי השיטה הכי מאחרת, כדלעיל. ונביא מהאדמו"ר משומרי אמונים זצ"ל שהתיחס לאביב הערבי כפעולתיו של משיח ממש. וכן שמעתי בשם אחד מהמקבלים שליט"א שאמר בחדש ניסן תשע"א כשהתחיל האביב הערבי שעכשו צריך לחכות שנתים כדי לראות את הגאלה ממש. והוסיף הרה"ג רבי אליעזר שלמה זוננשיין שליט"א שא' נסן תשע"ב בגימטריא הכתוב "אני הוי"ה בעתה אחישנה". וכן מרן הגר"ע יוסף שליט"א אמר לאחר שעורר במוצ"ש פרשת זכור תשע"ב, להתכונן למשיח בפסח הקרוב. וכן שמעתי בשם הרה"ג המקבל ר' תדהר אילון אזולאי שליט"א שבחדש ניסן תשע"ב תתחלנה המהפכות הגדולות של הגאלה. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שניסן נגאלו בגימטריא אינן. והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א שליל הסדר בגימטריא פרס. והוסיף הרה"ג ר' שלמה רייסקין שליט"א שפצצת אטום בגימטריא ב' פעמים משיח. כי נקדת החבור של ב' משיחיים היא במלחמת גוג ומגוג שאז מתחילה תקופת משיח בן דוד כדלקמן. ובמלחמה זו צפויים להלחם בפצצות אטום כדלקמן.

מפרסם בשם ה'חזון איש' זצ"ל שבאו אליו מרבני הקנאים בזמן קום המדינה להסביר שיטתם וכו'. וענה להם ששיטתם תהיה נכונה אולי בעוד ששים שנה, אבל עד אז, צריך לקחת כסף מהציונים, ולבחר ולהשפיע מבפנים וכו'. וכיום לאחר קצת יותר משישים שנה נראה שבשמים פסקו כשיטת הקנאים שהגיע הזמן להבדל מהם כפי שנבאר.

וְנָבִיא טְבֵלָה מֵהֶרֶג ר' מִתְּתִיָּהוּ גִלְזָרְסוֹן שְׁלִיט"א בָּהּ רוֹאִים אֶת הַמַּלְאִכִּים מִמְשָׁלַת מִינֵהוּ נִתְּנָהּ לַפִּי"ד בְּנֵי"ט: וְהַכֵּל בְּתוֹךְ פְּרֻשֵׁת 'כִּי תִשָּׂא'. [נִתְּנָהּ לַפִּי"ד בְּנֵי"ט ר"ת לְבָן שֶׁבִקֵּשׁ לְעִקְרָאֵת הַכֵּל. וְכֵן שִׁוּיוֹן בְּנֵטְל עִם הָאוֹתִיּוֹת בְּגִימְטְרִיא סְטְרָא אַחְרָא, עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַכּוֹלֵל. וְכֵן בְּנֵטְל מְרַמֵּז עַל בְּנֵט לַפִּי"ד. וְהוֹסִיף הֶרֶג ר' צִיּוֹן דָּוִד סִיבּוּנֵי שְׁלִיט"א שֶׁבְּנֵט בְּגִימְטְרִיא ס"א. וְיֵאִיר עִם הָאוֹתִיּוֹת בְּגִימְטְרִיא קְלִיפָּה].

דְּבַר הַזֶּה אֲשֶׁר דִּבְרַתְּ אֵלַי כִּי אֲנִי וְאֲדַעְקָו	ב ל ג י ז
הָרֵאנִי נֹא אֲתִכְבֹּדְךָ וְיִאֲמְרוּ אֲנִי אֲעֲבִיר כְּלִטּוֹב יַעֲלֶה	ב ל ג י ח
י בְּשֵׁם יְהוָה לִפְנֵיךָ וְחִנַּת יִתְּנֶה לְךָ וְרַחֲמֵי אֲתָאן	ב ל ג י ט
אֲמַר לְאֲתוֹכָךְ לְרַחֲמֵיךָ כִּי לֹא יִרְאֵנִי אֲדַעְקָו	ב ל ג י כ
הַנְּהַמְקוּמֵי וְנִצַּבְתֶּם לְהַצִּיּוֹת וְהִי הַבְּעִבְרִי וְשׁוֹ	ב ל ג י כ א
תְּהַצִּיר וְשַׁכְתִּי כִפִּיעֵלִי קְדַעְבְּרִי וְהִסְרֵתִי אֲתִכְפִּיר	ב ל ג י כ ב
רִי וּפְנֵי לֹא יִרְאוּ יִאֲמְרוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לִשְׁנֵי לֹ	ב ל ג י כ ג
רָאשֵׁי יָמֵינוּ וְכִתְבֵתֵנוּ לְהַלְחֵת אֲתָהּ דְּבַר יִמְשָׁרְהִי וְעֵלֶה	ב ל ד י א
יִמְשָׁרְשַׁבְרָתוֹ הִי הַנְּכֹוֹךְ לְבַקֵּר וְעֵלִי תִבְבַּקְרָא לְהַרְסֵ	ב ל ד י א
לִישְׁמַע לְרַאשֵׁהוּ וְאִישׁ לֹא יֵעֲלֶה עִמָּךְ וְגַם אִישׁ אֲלִיר	ב ל ד י ב
סְהַצֵּא וְהַבְּקֵר אֲלִיר עוֹלָמוֹ לְהַרְהֵר וְאִישׁ לֹא יִפְסֹל שֵׁנִי	ב ל ד י ג
סְכַרְאֲשֵׁנִי וְיִשְׁכַּם מִשֶׁהַבְּבַקְרֵנוּ יֵעֲלֶה לְרִסֵי נִי כְּאֲשֶׁ	ב ל ד י ד
אֲתוֹ וְיִקְחֵי דוֹשָׁנִי לְחַתְּאֲבֵנִי וְיִרְדֵי הוֹהֲבַעְנֵנוּ	ב ל ד י ד
שְׁמוֹ יִקְרָא בְּשֵׁם יְהוָה וְיִעֲבִיר הוֹהֲבַעְנֵנוּ וְיִקְרָא	ב ל ד י ה
לְרַחוּם וְחַנוּן וְאֲרָק אֲפִי וְרַבְחָסָד וְאֲמַתְּ בְּצַרְחָסָד לֹא	ב ל ד י ו
וְנִפְשַׁע וְחִטָּא הוֹנְקָה לֹא יִנְקֶה פְּקִדְתֵנוּ וְתֵלְבֵנִי	ב ל ד י ז
בְּנֵי יָמֵינוּ לְשֵׁנֵינוּ וְעֵלֶרְבַע יָמֵינוּ יִמְהַרְמֵשׁוּ יִקְדַּרְצֵהוּ	ב ל ד י ז
אֲמַרְאֵם נֹא מִצַּאתִי חֲבַעֵי נִי קְאֲדֵנִי לֵךְ נֹא אֲדֵנִי בְּקֹ	ב ל ד י ט
קְשֵׁהֲרָהוּ וְאִישׁ לֹא יִחַתְּלַעוּ נִי וְלֹא יִחַתְּלוּ נִי וְנִי	ב ל ד י ט
אֲנִי כִרְתֵבְרִי תִגְדֹּלְתֵנוּ וְקִשְׁרֵנוּ וְנִי אֲשֶׁר לֹא נִבְרָ	ב ל ד י י
רְקֹב וְכִלְגֵנוּ וְיִמְרָא הֵכֵל הַעֲמֵס אֲשֶׁר אֲתֵבְבַקְרָא וְאֲתֵמַע	ב ל ד י י
נִי וְרַא הוֹ אֲשֶׁר אֲנִי עֲשֵׂה עִמָּךְ שְׁמֵךְ לְקִרְאֵת אֲשֶׁר אֲנִי מִצֵּ	ב ל ד י י
נִי גִרְשָׁמְפֵנִי קְאֲתֵאֲמְרֵי וְהַכְּנַעֲנִי וְהַחֲתִי וְהַפְּרִצֵי	ב ל ד י א
בּוֹסֵי הַשֶּׁמֶר לְקִפְתֵּךְ תִּכְרַתְּ בְּרִית לִי וְשִׁבְּהָ אֲרָק אֲשֶׁר אֲתֵה	ב ל ד י א
יִהְיֶה לְמִי וְקִשְׁבַּקְרֵךְ כִּי אֲתֵמַע צַבְחָתְּ וְתִצְוֶנִי וְאֲתֵמַע צַב	ב ל ד י ב
וְאֲתֵאֲשֶׁרִי וְתִכְרַתְּ וְנִי לְאֲתֵשְׁתְּ וְהִלְאֵךְ אַחֲרֵי יְהוָה	ב ל ד י ג
לְקִנְאָהוּ אֲפִי תִכְרַתְּ בְּרִית לִי וְשִׁבְּהָ אֲרָק וְצַנּוֹ אַחֲרֵי יִ	ב ל ד י ד
חֹלֵל לֹא לֵהִי וְהוֹקְרָא לְךָ וְאִישׁ לֹא יִחַתְּלַעְנוּ וְלֹא יִחַתְּלַעְנוּ	ב ל ד י ט
וְנִי וְאֲחֵרֵי יְהוָה וְהַצַּנּוֹ וְאֲחֵרֵי יְהוָה יִלְאֵהוּ	ב ל ד י ט

הושלמה בס"ד סדרת שיעורי וידאו במאמר הגאולה בתשע"ב 26 שיעורים ניתן להוריד בארכיון דלקמן.
 הופיע מאמר הגאולה המלא והמעודכן מעומד מחדש בשנת תשע"ג, ניתן לקבל בבקשה למייל.
 יצאו לאור לאברכי כולל בלבד שיעורי וידאו המראים את סוד הרש"ש על המסך ומסבירים את הכוונות של כל מעגל
 השנה. פרטים בטל 026537343
 חדש: סדרת שיעורי וידאו חדשה בספר סוד החשמל מהתחלה עם הוספות חדשות. ניתן להוריד בארכיון ולעקוב מידי
 פעם על הוספת שיעורים חדשים.
 הוקם בס"ד ארכיון לעלוני ומאמרים שפורסמו. כולל מאות שיעורי אודיו בספר סוד החשמל ובספר הזהר שעדין לא
 פורסמו. כמו כן ניתן להוריד אוסף מאמרים בענין הגאולה בתשע"ב ועוד.
 קישור לארכיון:

<https://docs.google.com/folder/d/0B5g5K6Iej11iT3Z0M2NOVnJZX3c/edit>
 נודה מאד לכל מי שישלח הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים
 ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' (5 כרכים) במחיר 80 ₪ בלבד בטל: 0573109982.
 או במייל fish@neto.net.il ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.
 דרושים מפיצים להפצת חוברות ודיסקים של הוצאת הזוהר 'מתוק מדבש' לזיכוי הרבים
 החומר ישלח עד הבית ללא תשלום. לפנות לאליהו 0544375705